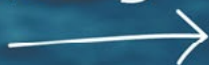

SOPHIA
MONEY-COUTTS

HLEDÁ SE
DOPROVOD!

Deník věčné
smolařky

motto román

Hledá se doprovod!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophia Money-Coutts
Hledá se doprovod! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOPHIA
MONEY-COUTTS

HLEDÁ SE
DOPROVOD!

Deník věčné
smolařky

Praha 2019

Přeložila Petra Královcová

Mé rodině, která je šílenější než kterákoliv z postav této knihy.

To proto vás všechny tolik miluju.

Může za to *Rozum a cit*. Viděla jsem ten film, když mi bylo dvanáct. Velmi citlivý věk. Přesněji může za to Kate Winslet. Ona, Marianne, druhá ze sester, skoro umře pro lásku. Ta část, kde kráčí v bouři, aby se podívala na Willoughbyho dům, zachrání ji plukovník Brandon, ale dalších pár dní stráví v horečkách a potí se v ohrožení života... Rozhodla jsem se, že to je ta správná míra napětí ve vztahu.

V důsledku toho jsem se pustila do snahy podobat se Marianne co nejvíc. Měla ráda poezii a zdálo se to být znamení, protože i já ráda četla. Koupila jsem si na její počest knížečku Shakespearových sonetů, kterou jsem pořád nosila ve školní tašce pro případ, že bych mezi dvěma hodinami měla chvilku, kdy bych ji mohla vytáhnout a šeptat si pro sebe vhodně dramatickým způsobem verše. Také jsem se naučila nazpaměť Sonet 116, Mariannin a Willoughbyho oblíbený.

„Nemluvte o tom, že svazku dvou věrných duší jsou v cestě překážky! Kdopak by láskou zval cit, jenž se změní sám, sotvaže změnu tuší...“

Představte si oplácanou dvanáctku potulující se ulicemi Battersea v duhových legínách a mumlající si něco pro sebe. Byla jsem zralá pro krátké vzplanutí. Takže ano, může za to *Rozum a cit*, že jsem si myslela, že si musím někoho najít. Svedlo mne to na naprosto špatnou cestu.

1

Kdybych byla bývala věděla, že ten týden skončí naprostým fiaskem, možná bych se ani neobtěžovala. Možná bych prostě zůstala v posteli a jako medvěd v zimním spánku prospala zbytek zimy.

Ne že by začal kdovíjak dobře. Bylo úterý 2. ledna, ten nejdepresivnější den v roce, kdy se všichni frustrovaně plouží zpátky do práce, ztloustlí a švorc. A shodou okolností to byly i moje narozeniny. Moje *třicáté* narozeniny. Takže jsem byla toho rána ještě sklíčenější než ostatní. Nejenom že jsem přes noc o další dekádu zestárla, ale byla jsem pořád svobodná, žila jsem s Joem, teplým hobojistou, ve vlhkém bytě v Shepherd's Bush a začínala jsem si myslet, že všechny ty děsivé články v *Daily Mail* o poklesu plodnosti jsou určité přímo pro mne.

Jela jsem na kole ze svého bytu do kanceláří časopisu *Posh!* na Notting Hill a snažila se, aby se mi neudělalo zle. Za tu kocovinu jsem si mohla sama. Byla jsem dlouho vzhůru a pak jsem s Joem na gauči popíjela červené víno. Se suchým lednem ať se jdou vycpat. Joe tomu říkal předčasná oslava narozenin, já bych tomu spíš říkala tryzna za moje mládí. Každopádně jsme urazili tři lahve vína z obchůdku na rohu pod naším bytem a já se vzbudila s pocitem, že mi někdo vyměnil mozek za želé.

Když jsem se doklátíla za Notting Hill Gate, zamkla jsem kolo u kanceláře *Posh!* a vlezla jsem do Pret a Manger,

abych si objednala jedno bílé americano, snídaňovou bagetu s vejcem a slaninou a borůvkový muffin. Podle nutričních stránek Pret (které mám v práci na počítači v oblíbených) to dávalo 950 kcal, ale jelikož jsem s Joem přežila noc vlastně nic nejedla, rozhodla jsem se, že se můžou kalorie jít taky vycpat.

„Brytře, Enid,“ pozdravila jsem přes monitor počítače a položila sáček z Pret na stůl. Enid byla osobní asistentka Peregrina Monmoutha, šéfredaktora magazínu *Posh!*, žena širší než delší. V kanceláři byla oblíbená vzhledem k tomu, že proplácela drobné výdaje a schvalovala dovolenou.

„Polly, andílku! Všechno nejlepší!“ Kolébavě obešla stůl a zmáčkla mne v náručí. „A šťastný nový rok,“ popřála mi, zatímco mi drtila obličej gigantickým poprsím. Její dech byl cítit kávou.

„Šťastný nový rok,“ zamumlala jsem jí do svetru, pak jsem se odtáhla a znovu narovnála. Přiložila jsem si dlaň na tepající čelo. Potřebovala jsem něco na bolest hlavy.

„Užila sis volno?“ zeptala se.

„Hmm,“ reagovala jsem neurčitě a natáhla se, abych si zapnula počítač. Jaké že mám heslo?

„Bylas s mámou?“ Enid se obrátila ke svému stolu a začala se štrachat v kabelce vedle něj.

„Hmm.“ Byla to nějaká kombinace jména mámina psa a čísla. *Bertie123?* To nefungovalo. Sakra. Budu muset zavolat té ženské z IT oddělení, na jejíž jméno si nikdy nemůžu vzpomenout.

„A dostalas nějaký pěkný dárek?“

Bertie19. To bylo ono. Bingo.

Schránka začala chrlit maily, které ubíhaly z obrazovky. Sledovala jsem počítadlo, které se zastavilo na 632. Většinou to byly tiskové zprávy o dietách, zjišťovala jsem

během rolování. Bez cukru, bez lepku, bez mléka, bez tuku. Někjaký kalifornský doktor přišel s něčím novým, čemu říkal hrozinková dieta, při níž se smělo sníst jen třicet hroziček denně.

„Promiň, Enid,“ řekla jsem, potřásla hlavou a sáhla si pro bagetu. „Soustředím se. Někjaké pěkné dárky? No, nějaké knížky od mámy. Jaké jsi měla Vánoce ty?“

„Krásné, díky. Byli jsme doma, jen já s Davem a dětmi. A Davova máma, už jí to tak nemyslí, ale zvládli jsme to. Přehnal jsem to s baileys, i když teď držím novou dietu, o které jsem četla.“

„Vážně?“

„Jmenuje se to hrozinková dieta, měla by být dobrá. Sníš deset hroziček k snídani, deset hroziček k obědu a deset hroziček k večeři. Říkají, že můžeš shodit šest kilo za týden.“

Přes monitor jsem sledovala, jak Enid z malé krabičky odpočítává hrozinky.

„Dobré ráno, šťastný nový rok všem a všechny ty nesmysly. Za patnáct minut porada u mne, prosím,“ zahřměl Peregrinův hlas, když se prohnal dveřmi v námořnický modrém svrchníku a trilby klobouku.

Peregrine byl pětapadesátiletý kariérista, který spustil *Posh!* v devadesátých letech ve snaze vmísit se mezi lidi, o kterých si myslel, že by měli být jeho přátelé. Vévodové, hrabata, lordi, podivní ukrajinští oligarchové. Stejný princip uplatňoval i na svoje manželky. Nejprve italská dědička klenotnické firmy. Druhá dcera venezuelského ropného magnáta. Momentálně měl za ženu francouzskou pakobylku, která je – jak Peregrine vykládal na setkání – vzdálená příbuzná monacké královské rodiny.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se, když se znovu vynořil z kanceláře, teď už bez kabátu a klobouku.

Rozhlédla jsem se po prázdných stolech. „Nevím. Zatím tu jsem jen já a Enid.“

„Dobře. Chci mluvit s tebou a s Lalou hned, jak tu bude. Mám velký příběh, do kterého se potřebujeme pustit.“

„Jasně. O co jde?“

„Přísně tajné. Jen mezi náma třema. Nezbytné základní informace,“ řekl a podíval se na Enid. „Všechno v pohodě?“ dodal.

Enid se šťourala prstem v puse. „Jen mi uvíznul kousek hrozinky,“ odpověděla.

Peregrine se ušklíbl, pak se znovu podíval na mne. „Dobře. Tak. Dáš mi vědět, až se Lala objeví?“

Přikývla jsem.

„Mám ji,“ řekla Enid a zamávala prstem.

O hodinu později jsem s Lalou, redaktorkou společenské rubriky, seděla v Peregrinově kanceláři. Vypila jsem si kávu a snědla bagetu i muffin, ale pořád jsem si připadala nebezpečně blízko smrti.

„Takže je na cestě další královské dítě,“ řekl Peregrine, „jak mi včera u oběda řekla hraběnka z Hartlepoolu. Podle všeho mají stejnou gynekoložku.“

„Kdy se má narodit?“

„V červenci. Proto bych chtěl, abychom se do toho hned dali a vmáčkli krátkou zprávu do příštího čísla.“

Vzhledem k tomu, jak se dnes cítím, jsem zapochybovala, že se července dožiju. „Co třeba něco o královských kamarádech?“ navrhl jsem.

Peregrine přikývl, zatímco se škrábal na břicho, které se mu převalovalo přes pásek a spočívalo až na stehnech. „Ano.

Něco takového. Myslím, že i Fotheringham-Montaguové čekají druhé dítě.“

„A moje kamarádka Octavia de Flamingo čeká svoje první,“ řekla Lala a okusovala tužku. „Už si rezervovali místo na Etonu, pro případ, že by to byl kluk.“

„No, potřebujeme nejmíň deset dalších, takže se obě můžete poptat a najít další nóbl mimina,“ řekl Peregrine. Chci to mít na stole hned v pátek, Polly. A připrav fotky všech z nich, prosím.“

„Rodičů?“ ujišťovala jsem se.

„Ne, ne, ne!“ zaburácel. „Těch dětí! Chci od všech fotky z ultrazvuku. Něco, co nikdo jiný neuvidí. Skutečně zasvěcené věci, chápeš.“

S povzdechem jsem se vrátila ke svému stolu. *Posh!* teď bude tak zasvěcený, že otiskne obrázky děloh šlechticů.

Úterní večery jsem tradičně trávil večerí s matkou v jejím bytě v Battersea a dnes, na oslavu narozenin, jsem dělala přesně totéž.

V bytě byl chaos. Máma tady bydlela už skoro dvacet let, od doby, kdy táta umřel a my se přestěhovaly ze Surrey do Londýna. Pracovala v nedalekém obchodě se závěsy, protože jí šéf dovolil brát s sebou do obchodu devítiletého Jack Russela za předpokladu, že zůstane za pultem a nebude čůrat na damašek ležící v obrovských rolích všude kolem. Bertie mu většinou vyhověl, diskrétně zdvihal nožičku jen na ty nejtmaší role, když máma nedávala pozor, protože příliš dlouho mluvila se zákazníkem.

Právě tenhle obchod se závěsy mi přihrál práci v *Posh!* Peregrinova druhá žena – ta venezuelská – si přišla promlu-

vit o garnýžích pro jejich nový dům v Chelsea, zrovna když jsem si jednou v sobotu povídala s mámou. A ačkoliv měla Alejandra vřelost a šarm jihoamerického diktátora, sebrala jsem odvalu a zmínila se, že bych chtěla být novinářkou. A tak, protože jsem byla zoufalá a Peregrine lakomý, nabídl mi o pár měsíců později místo své asistentky. Začala jsem tím, že jsem odpovídala na pozvánky na večírky a kupovala mu kafe, ale asi tak po roce jsem začala psát nějaké menší články pro časopis. Nic vážného. Krátké články, většinou o posledních trendech v odívání nebo nejmódnějších jednohubkách podávaných na koktejlech. Ale pomalu jsem se vypracovala, až mě Peregrine nechal napsat pár delších článků a rozhovorů s bláznivými členy britské aristokracie. Nebyla to práce snů. Nebyla jsem žádná Kade Adie přinášející v neprůstředné vestě reportáž z pásma Gazy. Ale psala jsem, a i když jsem původně o vyšší třídě netušila vůbec nic (myslela jsem si, že vikomt je jméno pro sušenky), vypadalo to jako slušný začátek.

„Všechno nejlepší, drahoušku, odkopni ty boty z cesty,“ zakřičela shora máma, když jsem toho večera otevřela dveře za zvuků Bertieho štěkání. Na mřížce topení v chodbě ležela hromádka hnědých obálek, na dvou bylo napsáno *naléhavé*.

„Mamko, otevíráš někdy poštu?“ zeptala jsem se cestou nahoru do obývacího pokoje.

„No jo, no jo, nevyšiluj,“ řekla, vzala si obálky a položila je na stůl, pokrytý beze zbytku starými novinami a časopisy. „Upekla jsem dort jako moučník,“ pokračovala, „ale mám v ledničce nějaké krevety, které potřebují sníst, tak si dáme nejdřív ty. Mohla bych udělat třeba rizoto?“

„Hmm, skvělé, díky,“ odpověděla jsem a přemítala, jestli Peregrine uvěří, když mu zavolám, že mi je zle, protože

mě matka otrávil krevetami tak starými, že samy dotančily do rizota.

„Užila sis narozeniny?“ zeptala se máma. „Co v práci?“

„No, víš, Peregrinův napoleonský komplex bují jako vždycky. Musela jsem napsat článek o královských dětech a jejich kamarádech.“

„Ach drahoušku,“ řekla máma neurčitě cestou do kuchyně, kde otevřela chladničku a vyndala lahev vína. Za ty čtyři roky, co jsem pracovala pro *Posh!*, jsem se o vyšší třídě naučila víc, než bych kdy čekala. Vévoda byl na společenském žebříčku výš než hrabě a všichni byli posedlí svými labradory. Ale mámu, dceru knihovníka ze Surrey, jakkoliv mou práci podporovala, tyhle detaily moc nezajímaly.

Nalila dvě sklenky bílého vína a jednu mi podala. „Teď se posadíme a já ti pak dám tvůj dárek.“

Zhroutila jsem se na gauč, načež mi Bertie okamžitě vyskočil do klína, takže se mi bílé víno přelilo přes okraj sklenky přímo na nohy.

„Bertie, slez,“ řekla máma, podala mi malou krabičku na šperky a posadila se vedle mne. Podívala se na Bertieho a ukázala na podlahu, takže pomalu a neochotně slez z gauče. Otevřela jsem krabičku. Byl to prstýnek. Tenký, jemný zlatý kroužek s uzlíkem z kovu.

„Tvůj táta mi ho dal, když ses narodila. Tak jsem si říkala, že bys ho měla mít, na památku kulatin.“

„Ach mami...“ Byla jsem zaskočená. Málokdy se o tátovi zmiňovala. Dostal infarkt a zemřel v pětačtyřiceti, bylo mi teprve deset. V tu chvíli se naše životy navždy změnily. Musely jsme prodat náš pěkný viktoriánský dům v Surrey a přestěhovaly jsme se do tohoto bytu v Battersea. Obě jsme byly v šoku. Ale zvládaly jsme nový život v Londýně, protože jsme neměly na vybranou. Od té doby jsme vždy byly

malá, ale semknutá rodina. Jen my dvě. A pak Bertie, když jsem odešla na univerzitu a máma se rozhodla, že potřebuje malé chlupaté náhradní dítě.

Navlékla jsem si prstýnek na prst. Byl mi trochu těsný přes kloub, ale dál to šlo snadno. „Moc se mi líbí,“ řekla jsem a dívala se na ruku. Pak jsem se podívala na mámu. „Díky.“

„Jsem ráda, že ti sedí. A teď poslouchej, o něčem s tebou potřebuju mluvit.“

„Hmm?“ Snažila jsem se otočit prstenem kolem prstu. Strěvní potíže z otravy jídlem by nakonec nemusely být tak špatné. Mohla bych tak tři kila shodit.

„Polly?“

„Ano, ano, promiň, poslouchám.“ Přestala jsem si hrát s prstýnkem a opřela jsem se na gauči.

„Takže,“ začala máma. „Minulý týden jsem zašla za doktorem Youngem. Víš, jak mě trápila ta bolest na prsou? No, užívala jsem prášky na tlak, ale nedělaly mi dobře, takže jsem se tam ve čtvrtek vrátila. Tenhle týden to bylo příšerné, protože tam bylo plno lidí a všichni kýchali. Ale vrátila jsem se, no a chce, abych šla na vyšetření.“

„Vyšetření?“

„Ano. Říká, že to třeba nic nebude, jen chce mít jistotu, že o nic nejde.“

„Dobře... ale o co by šlo, kdyby to nebylo zrovna nic?“

„No, víš, mohlo by to být něco malého?“ řekla máma zlehka. „Ale chce, abych zašla na to vyšetření.“

„A kdy to je?“ Udělalo se mi zle z paniky. Ještě před dvěma minutami jsem si dělala starost s datem spotřeby krevet. Najednou mi to připadalo pošetilé.

„Čekám dopis, kde mi potvrdí termín. Doktor Young říkal, že mi dají vědět během příštích pár týdnů, ale pošta je touhle dobou tak pomalá, tak uvidíme.“

„Možná by pomohlo, kdyby ses občas podívala do té hromádky dole, mami,“ řekla jsem co nejjemněji. „Nechceš to přece zmeškat.“

„Ne, ne, já vím.“

Vždycky jsem si říkala, že jsme to celé ty roky zvládaly samy dobře. Ještě líp než dobře. Byly jsme si mnohem bližší než některé moje kamarádky se svými rodiči. Ale občas bych si přála, aby máma měla manžela, který by se o ni staral. Tohle byl právě jeden z těch okamžiků. Podporoval by ji. Pomáhal. Měla by dalšího člověka, s kterým by si mohla promluvit. Sotva si o návštěvě doktora popovídá s Bertiem.

„Dobře. Dáš mi vědět, až dostaneš ten dopis, a já tam půjdu s tebou. Kde to má být?“ zeptala jsem se.

„Ale to není potřeba, drahoušku. Musíš chodit do práce. Nevyšiluj.“

„Neblázní, jasně že půjdu. Pracuju pro časopis, ne pro MI6. Nikomu nebude vadit, když si jednou vezmu pár hodin volna.“

„A co Peregrine?“

„Přežije to.“

„Dobře. Jestli myslíš, tak by to bylo milé. Vyšetření má být u svatého Tomáše.“

„Dobře, domluveno,“ řekla jsem a snažila se znít jistě, jako by to byla rutinní kontrola a nebylo proč si dělat starosti. „A teď očicháme ty krevety.“

Do pátečního odpoledne jsem měla šest nóbůl mimin a jejich ultrazvuky. Kde ksakru seberu další čtyři? Vedle klávesnice mi zavibroval telefon a vyskočila zpráva od Billa, starého

přítele, který pokaždé koncem prvního lednového týdne pořádal večeri na oslavu toho, že je ten nejméně radostný týden roku za námi.

Zaskoč kdykoliv po sedmé! X

Podívala jsem se znovu na monitor plný ultrazvukových snímků. Bože. Dítě. Zdálo se to tak vzdálené. Neměla jsem pořádného přítele od univerzity, kdy jsem rok chodila se studentem práv Harrym. Pak se ale Harry rozhodl odstěhovat do Dubaje a já asi týden brečela, než mi nejlepší kamarádka Lex řekla, že se „z toho musím dostat“. Od té doby byl můj milostný život vyprahlý jak ovesná sušenka. Podivné schůzky, podivné ochmatávání, podivné píchání, na které jsem se nejdřív strašně těšila, než jsem si uvědomila, že vlastně bylo příšerné a na co že jsem se to vlastně těšila?

Vloni jsem měla sex dvakrát, v obou případech s norským bankéřem Fredem, s kterým mě seznámil společný přítel v létě na pikniku v Green Parku. Pokud se dá několika lahvím růžového a pár olivám z M&S říkat piknik. S Lex jsme vypily tolik vína, že jsme se rozhodly vyčůrat pod nízkými větvemi stromu, protože už se setmělo. To na Freda zjevně zapůsobilo, takže si přisednul blíž, když jsme se s Lex vrátili do kruhu.

Všichni jsme skončili v Tiki baru v London Hilton na Park Lane, kde mi Fred objednal pití, které donesli v kokosovém ořechu. Vyjel po mně na parkovišti a já pak čekala, dokud nebudu bezpečně v taxíku na cestě domů, abych si hřbetem ruky otřela pusu. Šli jsme dvakrát na rande a na obou z nich jsem s ním spala – asi to byla chyba – a pak se odmlčel. Po týdnů jsem mu poslala žoviální zprávu a zepta-

la se, jestli není poblíž a nechce zajít na skleničku. Odepsal za pár dní:

Promiň, cestoval jsem hodně kvůli práci a nevím, jestli se to v nejbližší době změní. F.

„Kokot,“ řekla Lex loajálně, když jsem jí to vyprávěla. A to byla v uplynulém roce všechna moje romantická dobrodružství. Skličující. Zdálo se, že ostatní mají sex pořád. A já tu seděla v kanceláři jako asexuální kytka, sháněla snímky z ultrazvuku, důkaz toho, že ostatní sex měli.

Zašilhala jsem oknem uličkou směrem k Notting Hill Gate. Byl to ten šedý lednový den, po kterém nikdo nemohl chtít pořádné světlo a kdy lidé spěchali po chodníku s nahrbenými rameny, jako by zaháněli chmury.

Nu což. Brzy bude šest a já tomu všemu můžu uniknout do Billova bytu na lahodnou sklenku vína. Nebo několik lahodných sklenek vína, mám-li být upřímná.

Vteřinu po šesté jsem opustila kancelář a proplétala se hordami turistů na stanici metra Notting Hill Gate. Motali se tam tím zvláštním turistickým tempem, které v člověku probouzí touhu nakopnout je do holeně. Pak jsem vystoupila na Brixton a šla do obchodu na rohu na konci Billovy ulice koupit víno. A velký pytlík chipsů Kettle. „Pořádně to rozjedeme, je přece pátek, ne?“ řekla jsem chlápkovu u pokladny, který mne ignoroval.

Bill bydlel v přízemním bytě na ulici plné bílých terasovitých domů. Koupil si ho, když pracoval jako programátor pro Google, ale nedávno je opustil, aby se soustředil na

vývoj aplikace pro NHS. Mělo to co dělat se schůzkami. Bill říkal, že se tak jeho nerdí schopnosti konečně dočkaly dobrého využití. Nikdy se nepokoušel skrývat, že je trouba. To byl jeden z důvodů, proč jsme se jako teenageři na jednom večírku spřátelili.

Lex byla pryč, protože se v koupelně nahoře muchlovala s nějakým klukem (pokaždé se muckala nebo ji někdo prstil, toho tehdy byla spousta), a já seděla na gauči v suterénu a podupávala si nohou do rytmu, aby to vypadalo, jako že se dobře bavím, ačkoliv jsem se ve skutečnosti měla příšerně, protože se se mnou žádný kluk nechtěl muchlovat. A když se žádný kluk nechtěl muchlovat, jak by kdy mohlo dojít na prstění? A když nedošlo na to, jak budu kdy mít skutečný sex? Zdálo se to beznadějně. A právě ve chvíli, kdy jsem se rozhodovala, že bych *Za zvuků hudby* vstoupila do kláštera – byl vůbec na jihu Londýna nějaký klášter? –, posadil se na druhý konec gauče nějaký kluk. Měl rozčuchané černé vlasy a brýle jak dno skleničky od jogurtu.

„Nesnáším večírky,“ řekl a zamžoural na mne přes jogurty. „Taky nesnášíš večírky?“

Plaše jsem přikývla a on se zakřenil.

„Jsou příšerný, co? Jo, já jsem Bill.“ Vystřelil ke mně ruku, tak jsem mu jí potřásla. A pak jsme začali mluvit o hudbě a našich závěrečných zkouškách. Teprve když se asi za hodinu vynořila Lex lapající po dechu, s pusou odřenou dočervena jako jahoda, uvědomila jsem si, že jsem se spřátelila s klukem. Nesbalila jsem kluka. Nechtěla jsem se s Billem muchlovat, ty jeho brýle byly vážně otřesné. Ale stal se z něj kamarád, který byl zároveň kluk. A od té doby jsme zůstali přátelé.

„Pojď dál, pojď dál,“ vyzval mě Bill, když jsem dorazila. Otevřel dveře jednou rukou a v druhé držel džínu. „Promiň, ještě jsem se neprevlékl.“ Usmál se. „Ty máš přednost.“

„Jdi se převléknout,“ řekla jsem. „Můžu nějak pomoci?“
 „Ne. Polož ty lahve a načni, co budeš chtít. Za dvě minuty budu,“ řekl a odešel do ložnice.

Otevřela jsem ledničku. Byla nacpaná. Párky, balíčky slaniny, nějaké steaky. Něco, co snad kdysi bylo rajčetem a teď by to mohlo zajímat výzkumníky. Žádná další rozpoznatelná zelenina. Sáhla jsem pro lahev bílého vína a hledala v zásuvce vývrtku.

Bill se objevil v kuchyni v džínách a tričku s nápisem I AM A COMPUTER WHISPERER. Za ty roky, co ho znám, objevil kontaktní čočky, ale pořídil si poněkud spornou kolekci triček. „Taky si dám. Vlastně ne, nedám. Nejdřív si dám pivo. Tak jak to jde?“ zeptal se a otevřel lahev. „Jaké byly Vánoce? A co narozeniny a tak dál? Vlastně pro tebe mám přáníčko.“ Sebral z kuchyňského stolu obálku a podal mi ji. „Tumáš.“

Být ve třiceti svobodná už není tak hrozné, jak bývalo, stálo na přední stránce. Usmála jsem se. „Díky, vole, to fakt potěší.“ Odložila jsem přání a usrkla vína. „A Vánoce byly fajn, díky. Klidné, ale příjemné, super. Jedla jsem, spala. Tak, normálně.“ Celý týden jsem si dělala starosti kvůli mámě a tomu jejímu vyšetření, ale ještě jsem o tom nechtěla říkat nikomu dalšímu. Když jsem o tom nemluvila, dařilo se mi držet na uzdě paniku, kterou jsem cítila, když jsem se probudila uprostřed noci, ležela jsem v posteli a myslela na tu kontrolu. Rozhodla jsem se počkat na výsledky a dál se uvidí. „A co tvoje?“

„Příšerné,“ odpověděl Bill. „Většinu času jsem pracoval, snažil jsem se vytřídit nějaké investory.“ Dal si lok piva a opřel se o kuchyňskou linku. „Takže jsem tenhle týden neodcházel z kanceláře před půlnocí a moje jediné cvičení je, když čtyřikrát denně vstanu od stolu a dojdu se vyčůrat. Ale to je život start-upů,“ vzdychl a znovu si přihnul piva.

„Milostný život?“ zeptala jsem se.

„Pořád se vídám s tou holkou, s Willow. Říkal jsem ti o ní před Vánoci, že jo?“

Přikývla jsem. „Ta z Tinderu? Která pracuje v...“ Ve skutečnosti jsem si toho o ní moc nevybavovala. Sobecky jsem byla pokaždé trošku naštvaná, když Bill s někým chodil, protože to znamenalo, že byl míň k dispozici na chození do kina a na pizzu.

„Interiérovém designu, jo. Je bezva. Ale teď je toho tolik, že pořád ruším naše plány a místo toho jím činu u pracovního stolu.“

„Pozval jsi ji dneska?“

„Jo, ale nestíhá.“

„OK. Kdo tedy přijde?“

Normálně by tu byla i Lex a společně bychom strávily noc pitím vína a hovorem o svých novoročních předsevzetích. Ale Lex letos odjela s přítelem Hamishem do Itálie. A tak jsem byla trochu nervózní, koho Bill pozval. Tedy ne tak docela nervózní. Spíš jsem měla obavy, že se budu muset celou noc bavit s cizími lidmi.

„No, Robin a Sal, ty znáš. Pak dvojice, kterou jsi myslím nepotkala, jsou to kamarádi z domova, kteří se právě zasnoubili – Jonny a Olivia. Dva kamarádi z ekonomky, které jsi taky nepotkala. Lou, která přijela do města poznat kousek Ameriky, ta se ti bude líbit, je úžasná. A chlapík jménem Callum, kterého jsem roky neviděl, ale taky se zná s Lou.“ Podíval se na zvonící telefon. „A, to je ona,“ řekl.

„Ahoj, Lou,“ řekl, když přijal hovor. „Ne, ne, nedělej si starosti, nějaká lahvinka bude skvělá... číslo padesát tři, jo? Modré dveře, prostě zazvoň. Tak za chvíli.“

Ještě v jedenáct večer všichni seděli kolem Billova kuchyňského stolu, sklenky umatlané od ulepených prstů. Vypila jsem hodně červeného a seděla na jednom konci stolu, uvězněná jako rukojmí, zatímco Sal a Olivia seděly vedle mne každá z jedné strany a probíraly své svatby. Jak vůbec bylo možné, aby dvěma dospělým ženám tolik záleželo na tom, jakým fontem mají být napsané pozvánky na svatbu? Myslela jsem na nespočet svateb, na kterých jsem v uplynulých pár letech byla. Jedny krajkové šaty za druhými (protože dneska každá chtěla vypadat zdrženlivě jako Kate Middleton ve svůj svatební den), hrsti konfet před kostelem, závody na recepci pro devadesát čtyři sklenky šampaňského a tři jednohubky. Večeři jsem většinou měla trochu v mlze, popravdě. Nějaké vysušené kuře, nejspíš. Pak třicet osm koktejlů po večeři, které jsem většinou vybryndala na sebe i na parket. Do postele krátce po půlnoci s puchýři na nohou z nevhodných bot na podpatku, které jsem měla. Nemohla jsem si vzpomenout na font žádné z pozvánek.

Byly nadepsané *Polly*. Prostě jen *Polly*. Nikdy ne *Polly a ten a ten*, jelikož jsem nikdy neměla přítele. Někdy na pozvánce stálo *Polly s doprovodem*. Ale to bylo podobně beznadějně, jelikož jsem neměla nikdy ani jednoho takového. Sáhla jsem po lahvi vína a říkala si, že nesmím být takový morous.

„Kdo je pro kafe?“ zeptal se Bill a vstal.

„Mně stačí červené.“

„Dnes tu nejsi na kole?“ zeptal se Bill.

„Ne-e, zavolám uber. Ale dojímá mě tvoje starost.“

„Jen se ujišťuju. Dobře. Všichni vedle, jdu zapnout konvici.“

Ozvalo se souhlasné mručení, všichni vstali a začali sbírat talíře a papírové ubrusky z podlahy. „Nedělejte to,“ řekl Bill. „Udělám to potom.“

Vzala jsem lahev vína a svou sklenku a prošla dveřmi do obývacího pokoje, zhroutila se na gauč a zívla. Rozhodně celkem pod parou.

Sal a Olivia šly za mnou a posadily se na protější gauč. Ještě pořád kvákaly o svatbách. „Budeme mít fotokoutek, ale ne stolek se sýry, protože si nemyslím, že by se snědly. Co myslíš?“ zaslechla jsem Sal.

Jako by po ní chtěli názor na Palestinu, Olivia vážně odpověděla: „Je to tak těžké, co? My nebudeme mít fotokoutek, ale budeme tam mít celý den člověka, co bude točit videozáznam, takže...“

Znovu jsem zívla. Chodila jsem se Sal na univerzitu. Jednou se svlékla donaha a přeběhla fotbalové hřiště na protest proti školnému. Ale když tady probírala sýrové stolky a fotokoutky, vypadala jako někdo jiný. Mimoszemšťan z planety svateb.

„Takže ty jsi taky cyklistka?“ zeptal se Billův kamarád z ekonomky a posadil se vedle mne na gauč.

„Jo. Většinou. Akorát ne, když vypiju deset lahví vína.“

„Velmi rozumné. Promiň, mimochodem já jsem Callum.“ Napřáhl ke mně ruku.

Uvázla mezi dvěma svatebními fetišistkami jsem si Calluma moc nevšimla. Měl vyholenou hlavu a na sobě světle zelené tričko, které zvýrazňovalo svalnaté paže, a vynikající sportovní boty. Námořnický modré Nike Airs. Vždycky jsem se mužům dívala na boty. Špičaté černé šněrovací – špatně. Správné tenisky – afro-diziakální. Lex mě pokaždé kritizovala, že jsem příliš vybíravá, pokud jde o pánské boty. Ale co když člověk začne chodit s někým, kdo nosí špičaté černé šněrovací boty, nebo ještě hůř lesklé hnědé boty s hranatou špičkou, a pak se do něj zamiluje? Načej stráví zbytek života s někým, kdo nosí špatné boty.

„Já jsem Polly,“ odpověděla jsem a zdvihla pohled od Calumových tenisek.

„Takže ty jsi Billova dávná kamarádka?“

„Jo, už roky. Od dob, kdy jsme byli teenageři.“

Přikývl.

„A tys ho potkal na ekonomce?“

Znovu přikývl. „Na London Business School.“

„A co děláš teď?“ zeptala jsem se.

„Strašná nuda. Pracuju v pojišťovnictví, ale snažím se přejít do K&R.“

„Co to je?“

„Únosy a výkupné. Takže spíš bezpečnost.“ Opřel se na gauči a jednu svalnatou ruku si podepřel opěradlem.

„Hotový James Bond.“

Zasmál se. „Uvidíme.“

„Cestuješ hodně?“

„Trochu. Rád bych víc. Abych toho víc viděl. A co ty?“

„Pracuju pro časopis. Jmenuje se *Posh!*“, pronesla jsem, jako by to byla otázka, a říkala jsem si, jestli o nás někdy slyšel.

Znovu se zasmál a přikývl. „Já vím. Takové ty... věci ze společnosti?“

„Přesně tak. Hradý. Labradoři. A tak.“

Ušklíbl se. „Mám rád labradory. Je to sranda?“

„Jo. Šílenství, ale sranda.“

„Cestuješ hodně?“

„Někdy. Do studených sídel ve Skotsku, když mám štěstí.“

„Úchvatné,“ řekl a znovu se zakřenil.

Flirtoval? Nebyla jsem si jistá. Nikdy jsem si nebyla jistá. Ve škole jsme se o flirtování dozvídali z *Cosmopolitanu*, kde psali, že to znamená lehce se otřít o druhou osobu

rukou. A taky že si dívky mají před kluky kousat rty... nebo snad olizovat? Měly by dělat něco, aby upoutaly pozornost k ústům, každopádně. Moje flirtovací dovednosti od té doby moc nepokročily a občas, když jsem se neohrabaně pokoušela s někým flirtovat, jsem chlapovi zároveň sáhla na paži nebo koleno a olízla si rty, takže jsem vypadala, jako by mne postihla mrtvice.

„Počkej, podrž si chvíli skleničku,“ řekl a natáhl se přese mne. Žaludek mi poskočil. Vyjel po mně? Tady? Už? V Billově bytě? No páni! Možná jsem se podcenila. Možná jsem ve flirtování byla lepší, než jsem si myslela.

Nevyjel po mně. Natahoval se pro knihu. Pod mou skleničkou na konferenčním stolku ležela obrovská, těžká kniha. Callum ji vzal a rozložil nám ji oběma na klín.

Opřel se a začal listovat. Byly tam vynikající cestovatelské fotografie: sob ve sněhu někde u švédského jezera, stařec umývající se na schodech v Dillí, sopka v Indonésii chrlící velké mraky oranžového kouře.

„Tam chci jet,“ prohlásil a ukázal na fotografii světlé krajiny – solné plochy v Etiopii.

„Tak do toho. A pak... pojed' sem,“ odpověděla jsem a otočila list. Byly tam Benátky.

„Benátky? Bylas tam někdy?“ Podíval se na mne.

„Ne.“ Byl teď vhodný okamžik dotknout se jeho paže? Docela jsem se jí chtěla dotknout.

„Tak tě tam vezmu.“

„Ha!“ Nervózně jsem se zasmála a poplácala ho po předloktí. Otáčeli jsme dál stránky a smáli se, probírali jsme, kam bychom chtěli jet, až se fotografie začaly rozostřovat. Stejně jsem se moc nesoustředila, protože Callum pod knihou posunul nohu tak, že se mne dotýkal. Podívala jsem se na něj. Jak byl asi vysoký? Těžko říct, když seděl.

„Dobře, bando,“ řekl Bill o něco později z druhé strany místnosti a dopil svou kávu. „Myslím, že už je asi čas. Omlouvám se, že končím večírek, ale musím zítra do práce.“

Callum zavřel knihu a pohnul nohou, protáhl se a zívнул. „Kazíš zábavu.“

„Já vím, kámo, ale někteří z nás nemůžou akorát pít. Máme skutečnou práci.“

„Vyprávěj mi o tom, až budu v Pěšávaru.“ Stoupl si, objal Billa a poplácál ho po zádech. „Rád jsem tě po takové době zase viděl, kámo. Díky za večeri.“ Všimla jsem si, že byl stejně vysoký jako Bill. Kolem metru osmdesát. Dobrá výška. Přesně taková, jakou jsem u muže vždycky chtěla, abych si v posteli vedle něj nepřipadala jako žirafa. To o tom, že vleže jsou všichni stejně velcí, je nesmysl.

Všichni kolem nás se spolu loučili. „Díky, lásco,“ řekla jsem Billovi a objala ho. „Nepřeháněj to zítra s prací.“

„Není zač,“ zašeptal mi do ramene. „A nebudu. V neděli budu poblíž, jestli můžeš? Kino nebo tak? Už se Lex vrátila?“

„Jo, zítra se vrací, tak jsem jí řekla, že si v neděli zajdeme na oběd. Nechceš se připojit?“

„Možná. Domluvíme se zítra?“

Přikývla jsem a Bill se otočil, aby se rozloučil s Lou za námi.

„Kam míříš?“ zeptal se Callum, když jsme stáli u otevřených dveří. Mžourala jsem do telefonu a snažila se najít ubera.

„Do Shepherd's Bush.“

„Perfektní. Jelikož tu nejsi na kole, doprovodím tě domů.“

„Proč? Kde bydlíš?“

„Nedaleko,“ odpověděl. „Jaké máš směrovací číslo?“

Tohle se nikdy nestalo. Vidět lochnesku bylo běžnější, než abych s někým odešla domů. Zamračila jsem se ve snaze si vzpomenout, v jakém stavu je moje oholení. Nejspíš bych s ním neměla spát. Měla jsem příšerný pocit, že to tam dole vypadalo jako visuté zahrady Semiramidiny.

„Co se děje?“ zeptal se a zadíval se na mne.

„Nic, všechno v pořádku,“ odpověděla jsem rychle. Taky jsem si už týdny neholila nohy. Možná měsíce. A tak jsem si o pár minut později na zadním sedadle uberu sáhla dolů a pokoušela jsem se nenápadně strčit dva prsty pod nohavici džín a zkontrolovat, jak moc mám zarostlé nohy. Byly jako kartáč na podlahu.

„Co to děláš?“ zeptal se Callum a pobaveně mě sledoval.

„Něco mě svědí.“ Zase jsem se posadila.

„Nepůjdeš dál,“ oznámila jsem svým nejprísnějším hlasem, jakmile auto zastavilo před mým domem.

„Jasně že jdu. Potřebuju se ujistit, že jsi bezpečně dorazila,“ odpověděl a otevřel dveře, aby vystoupil.

A tak jsem ho pustila dovnitř, celá vyděšená svou opičí chlupatostí, zatímco on okamžitě začal důkladně prohlížet kredenc. Shodila jsem boty a posadila se v kuchyni ke stolu, sledovala ho a škytala.

„Psst, spolubydlící spí,“ řekla jsem jeho zádům, když zkoumal viněty pěti nebo šesti poloprázdných lahví, které objevil.

„Tohle by šlo.“ Byla to lahev levné vodky toho typu, po kterém oslepnete. „Kde máš skleničky?“

Ukázala jsem na skříňku nad jeho hlavou.

„Nemůžu vypít tohle všechno,“ namítla jsem, když mi podal sklenku.

„Ale můžeš, prostě to tam kopni.“ Vypil tu svou na ex a díval se na mne s očekáváním.

Zdvihla jsem sklenku, málem se mi zvedl žaludek z výparů, otevřela jsem ústa a dala si tři hlty. Otřásla jsem se.

„Dobrá práce.“ Vzal si sklenku zpátky a postavil ji na stůl.

„Říkám si, proč mají Rusové tohle tak rádi? Je to hnus, chce se mi z toho...“

Přerušil mne tím, že mi vzal obličej do dlaní a políbil mne. Jeho jazyk chutnal po vodce.

„Který pokoj je tvůj?“

Ukázala jsem na dveře a on mne vzal za ruku, odtáhnul mne od kuchyňského stolu do mého pokoje, kde jsem ztuhla. Byly tam dvě zahanbující věci, které jsem musela schovat – lehce scvrklé, hnědnoucí špunty do uší na nočním stolku a prastarý plyšový králík, mazlík z dětství, ležící mezi polštáři. Vyčítavě se na mne díval skleněnými očima.

Popadla jsem oboje, otevřela zásuvku s kalhotkami a nacpala to tam. Na chvíli jsem se kvůli králíčkovi cítila provinile, ale *Polly*, *chystáš se mít po pěti stech měsících sex, teď není čas být sentimentální kvůli vycpané hračce.*

Callum se posadil na konec postele a začal si rozvazovat tkaničky. „Počkej, jen něco udělám.“ Vzala jsem ze stolku krabičku sirek a rozsvítila na něm svíčku.

A tady je seznam událostí, které následovaly, ilustrující, proč bych nikdy, absolutně nikdy neměla ani pomyslet na to, že bych s někým měla sex.

Když jsem zapálila svíčku, posadila jsem se vedle Calluma a ten mi začal rozepínat košili. Pak jsem ale zpanikařila, že u toho sedím, kvůli faldům na břicho, a tak jsem si místo toho lehla a přitáhla ho na postel. Pak mi rozepnul zbylé knoflíky košile a následovalo několik ponižujících chvil, kdy jsem kolem sebe máchala jak vyvržený vorvaň a snažila se z košile vysoukat ruce.

Zápas s podprsenkou. Callum po ní sáhl a zjevně chtěl být jedním z těch mužů s hbitými prsty, kteří jen brknou na zapínání a to se rozepne. „Už to skoro mám,“ řekl po několika vteřinách pokusů, zatímco jsem prohýbala záda.

Svlékání kalhotek. To ode mne vyžadovalo mávat nohama ve vzduchu jako chrobák převrácený na záda.

Pak se Callum přesunul dolů, až klečel na podlaze s hlavou mezi mýma nohama. Uvažovala jsem, jestli zažertovat, že bude potřebovat vybavení od Black and Decker, aby se dostal skrz to houští, ale pak jsem si řekla, že by to zničilo náladu. A tak jsem se místo toho začala zabývat dýcháním. Je to divné jen tam tak potichu ležet, proto jsem se rozhodla trošku funět, když zapojil jazyk. Ale je docela těžké vzdychat, když po slibném začátku Callum – nejspíš povzbuzený mým nepředvídatelným dýcháním – jazykem přitvrdil, asi jako pes v misce s vodou. Začalo to bolet, namísto aby to bylo příjemné, a tak jsem usoudila, že jsem v celé vagině ztratila cit, a jen jsem tam tak ležela a přemýšlela, kdy navrhnout, aby se vrátil nahoru. A jak to vůbec udělat, aby se neurazil?

Pak ta nejhorší část. Poklepala jsem ho po hlavě a on zdvihl oči.

„Pojď sem,“ řekla jsem rádoby svůdně.

Podíval se na mne mezi mýma nohama a zamračil se. „Proč? Nelíbí se ti to?“

Ach bože, proč je sex tak zahanbující? Musí to pokaždé být tak trapné?

„Ne, ne, jen ti chci, ehm, oplatit laskavost.“

Br. Myslela jsem, že umřu. Skutečně jsem mohla umřít trapností.

A tak Callum vylezl nahoru a převrátil se na záda, pořád ještě v boxerkách. Vylezla jsem tedy na něj a snažila se nehrbit, aby se mi neudělaly faldy na bříše. Pak jsem si všimla,

že jsem si v poslední době ani nevytrhala chlupy kolem bradavek. Pozdě. Zasoukala jsem se pozpátku mezi jeho nohy a začala mu stahovat boxerky. Další obtížný pohyb, musela jsem si stoupnout a vytáhnout je pod ním.

Callumův penis nebyl úplně tvrdý, a tak jsem otevřela ústa a začala jemně sát žalud. Zasténa. Přejela jsem ústy pomalu dolů a snažila se ignorovat zatuchlý pach. Po pár minutách mě začaly pálit svaly na stehnech. Proboha, jak dlouho to ještě bude trvat? Přitáhla jsem kolena trochu blíž, otevřela jsem oči a mžourala na jeho penis. Proč vypadají jako obří žížaly? Pak začalo být jeho vzdychání hlasitější a na hlavě jsem ucítila jednu dlaň, jak mě tlačí dolů. Četla jsem články v časopisech, podle kterých se jim mají sát i koule, ale nikdy jsem si nebyla jistá, že se mi to všechno vejde najednou do pusy. Bylo by to jako pustit se do velké bagety ze Subway. Nebo se mají sát po jedné?

Začala jsem se dávit, protože mi vrazil penis do krku. Pak najednou vykřiknul a ústa mi zaplnilo teplé sperma. Trochu slané, trochu sladké. Co nejrychleji jsem polkla. Představa, jak mi to plave v žaludku společně s vodkou, byla nelidská.

„Dojdu si jen pro sklenici vody,“ řekla jsem s ulepenými ústy, přelezla ho a vzala z nočního stolku prázdnou sklenici. V koupelně jsem si otřela ústa ubrouskem a podívala se do zrcadla. Tak, tohle máme hotovo, a to už něco znamená. Vždycky je to celkem uspokojujivé, dostat se sem, ne? Hlavně proto, že si pak stehna odpočinou, ale taky proto, že to znamená, žeš to zvládla a nepřiřetly se ti tam zuby. A hlavně, rozhodla jsem se a naplnila znovu sklenici z kohoutku pro případ, že by se chtěl napít, teď je řada na mně. To je pravidlo. Možná se měl víc snažit postarat se nejdřív o mně, ale to nevadí. Může to teď dohnat.

„Trochu vody?“ zašeptala jsem, když jsem se se sklenkou v ruce vrátila do ložnice. Callum tam stál, měl na sobě džínny a v ruce telefon.

„Ne, díky. Vlastně tu za chvíli budu mít uber. Ráno mám golf, tak se potřebuju dostat domů.“

„Aha, dobře. Super. Nevadí,“ vykoktala jsem.

COŽE?

„Ale díky, bylo to super.“ Sebral tričko, přetáhl si ho přes hlavu, poklepal si na kapsu džín a pak – zatímco jsem tam pořád stála nahá se sklenicí vody a byla mi zima – se naklonil a políbil mě na tvář.

„Rád jsem tě poznal.“

„Aha, jo. Já taky. Vydrž, vyprovodím tě.“

„Nee, nedělej si starosti. Zvládnu to. Na viděnou.“

„Aha... jasně. Tak... čau,“ řekla jsem, pořád s tou sklenicí v ruce, když odcházel.

Slyšela jsem, jak se zavřely dveře domu, postavila jsem sklenici, stála jsem nahá v ložnici a přemýšlela. Takhle to teď chodí? Že odjede – podívala jsem se na telefon – ve 2.54 ráno, když si ho nechá vykourřit a neoplatí laskavost... a myslí si, že je to v pořádku?

Když jsem ráno vyšla z ložnice, Joe v kuchyni chystal toast. Měl na sobě obnošené boxerky a staré rugbyové tričko, oboje příliš malé na jeho stokilovou postavu.

„Bréráno, ty moje *chou fleur*, dáš si snídani?“

Potkala jsem Joea na inzerát na Gumtree před třemi lety, když jsem se odstěhovala od mámy. Byla jsem už stará na to, aby mi někdo žehlil kalhotky, říkala jsem si tehdy. A z Joea se tak stal jakýsi náhradní přítel lomeno bratr, opravdový přítel pro mne i moje kamarádky. Náš byt byl nad rohovým obchodem, který vedla velká Jamajčanka jménem Barbara, posedlá horoskopy. V sobotu ráno jsem tam šla koupit slaninu a vyšla jsem ven o půl hodiny později s informací, jak dopadne můj víkend. Vždycky to byly špatné zprávy. Barbara vtáhla tváře a řekla něco o tom, že Mars dělá něco divného s Jupiterem a všude v obchodě je Saturn, takže bych měla být velmi opatrná na každého záhadného muže, který mi vkročí do cesty.

„Ne. Dnes ráno se moc necítím. Můžeš dát vařit vodu?“

„Jaká byla noc?“

„Tak, víš. Večeře u Billa. Někoho jsem si přivedla, abych měla po devíti stech letech sex, div jsem se nezadusila při kouření a pak odsud vystřelil uberem.“

„Polly, drahoušku, to je drama. Proč tu nezůstal?“

„Vím já.“ Zhroutila jsem se na gauč a zahlédla na lince lahev vodky. „Nevím, jak to zvládnou.“

„Kdo to byl?“

„Jeden z Billových kamarádů. Celkem hezký. Bydlí tady někde.“

„Takže tenhle velkolepý románek bude pokračovat?“ Joe se s talířkem s toastem posadil do křesla naproti mně.

„Pochybuju. A mimochodem hraje golf.“

Joe se otřásl. „Nechutné.“

Vzdychla jsem. „Proč nemůžu být normální člověk a mít nějaký normální, funkční vztah? Nebo ani ne vztah, prostě jen normální, přímočarý sex? Jediná věc, kterou jsem měla poslední dobou ve vagině, bylo gynekologické zrcadlo.“

„V moři je spousta ryb, drahoušku. Sebebrskačství je k ničemu. Jaké máš plány na víkend?“

„Ze všeho nejdřív bych byla ráda, kdyby sis spravil tu zející díru na boxerkách,“ řekla jsem, když mi zrak náhodně sklouzl do jeho rozkroku. „A pak bych se mohla zabít. Jinak nic moc. Zítra zajdu za Lex. A možná uvidím Billa. A co ty?“

„Jako obvykle, jen trošku na lovu. Dnes odpoledne mám rande.“

„S kým?“

„Takový milý chlapík, jmenuje se Marcus a hraje na lesní roh.“

„Vážně hraje? Kdes ho našel?“

„Učí na akademii. Má zadek jako Tom Daley. Asi to bude láska.“

U Joea to „byla láska“ poměrně často. V uplynulých několika měsících řada z těch lásek prošla našimi dveřmi. Byl tu Lee, číšník z hospody v Kilburnu; Josh, kterého Joe sbalil při nákupu nového iPhoneu v Apple Store; Paddington, komorník z Buckinghamského paláce a Tomas, argentinský hráč póla trvající na tom, že je hetero, ale líbilo se mu, když

s ním Joe dělal choulostivé věci s nejrůznějšími koženými pomůckami, které schovával v krabici pod postelí. Snažila jsem se do Joeovy ložnice nechodit pro případ, že by tam ta krabice mohla ležet otevřená.

Při pomýšlení na Joeovu krabici se mi zase udělalo trochu slabo.

„Vlastně se vrátím do postele, zapomeň na ten čaj.“

„Ouky douky, kvítečku, budu pak potichu. Je to teprve první rande, nechci chudáka kluka vystrašit. A s tím, že tvůj přítel takhle utekl, se netrap, to se stane každému.“

„Vážně?“

Odmrl se. „No, ne, mně ne.“

„Super, tos mi fakt pomohl, díky.“ Dopotácela jsem se zpátky do postele a do uší si dala špunty.

Kolem třetí odpoledne jsem se vykoukala, snědla sedm kousků toustu s medem, vypila tři šálky čaje, ležela jsem na gauči a sledovala staré DVD *Tři muži a mladá dáma*. Taky jsem pečlivě prověřila Calluma na Instagramu a dvě hodiny jsem líně zvažovala, jestli ho můžu sledovat. Pak mi zavibrovala na telefonu zpráva od Billa:

Dostala ses v pořádku domů?

Natukala jsem odpověď a nebyla jsem si jistá, jestli něco tuší o Callumovi. Mohla bych mu to říct zítra. Teď jsem se na to necítila.

Ano. Díky za večeri! Co v kanceláři?

V pořádku. Ale poslyš, nebude ti vadit, když zítra nepřijdu na oběd? Jdu s Willow na drink.

Neblázní, no JASNĚ. Kam jdete?

Nevím, možná do Southbank. Dobré místo na rande, co?

Poslala jsem řádku palců nahoru a znovu přepnula na Callumův Instagram. Většinou obrázky rugbyových zápasů a zahraničních pláží. Trochu nuda, mám-li být upřímná. Proč jsem kvůli tomu vyšilovala?

Další den jsem se probudila a připadala si zase jako člověk, poté co jsem strávila večer vleže na gauči, nabírala lžící thajské zelené curry a sladké hrudky kokosové rýže a strkala si je do pusy. Lex změnila náš oběd na pozdní snídani, což se jí nepodobalo, protože nebyla zrovna ranní ptáče. *Eggstasy* byla kavárna na Notting Hill, která se – jak naznačoval absurdní název – specializovala na snídane. Velké kusy krémových míchaných vajíček, navrchu se strouhaným sýrem Gruyère, žampiony se smetanou, mističky s fazolemi, silné krajíčky bílého chleba. Spousty másla. Přinutila jsem se tam zajít, vzhledem k včerejší večeři. Tenhle víkend nebyl z hlediska kalorií nejlepší.

S Lex jsme se znaly od doby, kdy nám bylo jedenáct a já se s mámou přestěhovala do Londýna. Byl to ten rok, kdy jsem na venkově vyšla ze základní školy, kde moje učitelka připomínala slečnu Dobrotovou z *Matyldy*, a šla na střední blízko mámina bytu v Battersea. Do stejné školy jako Lex. Tam žádná slečna Dobrotová nebyla. Namísto toho jsem

našla spolužačky, které se už zajímaly o kluky a oční stíny a něco jménem Take That. Lex se nade mnou slitovala, jako se člověk slituje nad zatoulaným zvířetem na ulici.

„Chceš se podívat na moje album se samolepkami?“ zeptala se při obědě a byl to ten nejlepší pokus o navázání konverzace. A tak jsme se spřátelily tím sladkým, nekomplikovaným dětským způsobem. A zůstaly jsme kamarádky.

Společně jsme pokračovaly do Leeds na anglickou literaturu, stejně jako Bill na fyziku. Vytvořili jsme nezvyklou trojici. Vědecký šprt Bill, malá blondýna Lex posedlá sexem a já – vysoká, střípatá romantička upnutá na *Rozum a cit* a vyhlížení vlastního Willoughbyho.

Když jsem se dostala do *Eggstacy*, zpcená námahou, jak jsem stoupala po Holland Park Avenue, byla už Lex u stolu. Zamávala jsem na ni od dveří a prodírala se mezi shluky stolů dozadu.

„Ahoj, zlato,“ řekla jsem, když se postavila, aby mě objala. „Vítej doma. Jak bylo?“

„Bylo to...“ Zdrženlivě se na mne usmála.

„Cože?“

„Bylo to... Prostě... stalo se tohle.“ Vystrčila ke mně ruku.

„Proboha, Lex!“ Na prstě měla briliantový prsten. Vzala jsem její ruku do dlaní a přitáhla si ji k obličejí. Diamant velikosti fazole uprostřed prstenu obklopovala spousta menších. „Děláš si srandu?“

„Ne! To by byla hloupá legrace, nemyslíš?“ řekla a usmála se na mne.

„Ty jsi zasnoubená? S Hamishem?“

„Ano! Bylo by dost divné, kdybych se za tu dobu, co jsme se neviděly, stihla zasnoubit s někým jiným.“

„Jo, no jasně. Zatraceně. Z toho by někdo mohl oslepnout,“ řekla jsem, když jsem se znovu podívala na ten prsten.

„Chci říct, blahopřeju.“ Ještě pořád jsme stály, a tak jsem se natáhla přes stůl, abych ji znovu objala. Ale bylo to divné. Ne to objetí. Ta novina. Lex byla zasnoubená. S Hamishem. S někým, s kým chodila teprve... počkat... rok? S někým, kým jsem si nebyla úplně jistá. Co s takovou situací? Když je nejlepší kamarádka zasnoubená s někým, kým si člověk není jistý?

„Můžu dostat kávu?“ požádala jsem servírku opodál.

„Opravdu silné americano?“

Přikývla a odešla.

Rychlé shrnutí. Hamish byl Lexin přítel. Asi bych mu teď měla říkat snoubenec. Byl to bývalý hráč rugby, z kterého se stal bankéř s hrboлатыma ušima, kterého Lex potkala v hospodě v Kenningtonu. Nikdy jsem si jím nebyla jistá, protože to byl ten druh chlapa, co vtipkuje o tom, že ženy patří do kuchyně. Ale kdykoliv jsem se zeptala, proč se s ním Lex dala dohromady, přihloupě se usmála a řekla, že se jí líbí. Po pár měsících chození řekla, že ho miluje.

Posadily jsme se. „Teda, páni,“ pokračovala jsem. „Promiň. Jen se to snažím zpracovat. Neměla jsem tušení,“ řekla jsem. „Ty ano?“

„Ne, vlastně ne,“ odpověděla a natáhla ruku před sebe. Fazole zachytila světlo žárovky a blýskala se, jako by na mne mrkala.

„Jak to udělal?“

„V posteli v hotelu, to je celý Hammy.“

Pomaloučku jsem přikývla. Z toho, jak Lex někdy Hamishovi říkala „Hammy“, se mi dělalo zle. Kde mám to kafe?

„Vlastně to udělal hned potom, co mě zkoušel škrtit vlasy,“ pokračovala.

„Cože?“ Zamračila jsem se na ni.

„No, bylo to na Silvestra ráno. A byli jsme v posteli, uží-

vali jsme si trochu neškodné přede hry, když mě najednou popadl za vlasy a omotal mi je kolem krku. Chci říct, co je na tom?“

Chlap od stolu u dveří se po nás podíval.

„Cos udělala?“ zašeptala jsem.

„Tak trochu jsem dělala, jako že jsem pro. Protože to musíš, ne? A pak se udělal, a když jsme pak spolu leželi, tak se vyslovil.“ Ustrkla si čaje a postavila šálek zpátky na talířek. „Ti chlapi jsou tak divní.“

„A líbilo se ti to?“

„Žádost o ruku?“

„Ne! To s těmi vlasy. Ale ano, i ta žádost.“

„Ne že by se mi to nelíbilo. To je něco trochu jiného, ne, když tě škrťí vlastními vlasy. A ano na tu žádost.“ Odmlčela se a podívala se přes stůl přímo na mne. „Já vím, že je to trochu rychle. Ale Pols, když jsme tam tak leželi, v tom hotelu, připadalo mi to správné. Na mou duši.“

Znovu jsem přikývla. Měla jsem pocit, jako bych se měla zeptat na milion otázek. Stanovili datum? Řekla to rodičům? Přemýšlela o šatech? Budou mít nějakou zasnubní oslavu? Ale nebyla jsem si jistá, že bych se mohla dost upřímně zeptat. Dost přesvědčivě. Bylo to špatné? Bylo to celkem špatné, že? Málo podpory.

„Půjdeš mi za družičku, vid’?“ zeptala se.

„Ano, jistě, půjdu,“ souhlasila jsem a oplátila jí úsměv, i když mě ta představa znepokojovala. Obávala jsem se, že to znamená táhnout se za Lex jako přerostlé čtyřleté dítě v šeredných šatech.

„Super,“ řekla. „Jsem celá pryč z nakupování šatů. Pošlu ti nějaká data, protože termíny se plní.“ Lex pracovala v módním PR. Měla jsem podezření, že pokud šlo o její svatební šaty, měla ambiciózní nápady.

„Nemůžu se dočkat!“ řekla jsem. Tak. Znělo to přesvědčivě? Znělo to nadšeně? Nebyla jsem si jistá.

„Každopádně teď nechme svatbu svatbou, nemůžu to všechno pobrat,“ prohlásila, jako by mi četla myšlenky. „Jaký jsi měla víkend?“

Konečně se vrátila servírka s mou kávou. „Díky,“ odpověděla jsem, když ji položila. „No, žádná žádost o ruku.“ Nalila jsem si do kávy náprstek mléka. „V pátek jsem šla k Billovi na večeři.“

„Jo, jaké to bylo? Chyběli jste mi.“

„Dobré,“ odpověděla jsem pomalu. „Já, ehm, vlastně jsem se tak trochu líbala s jedním jeho kamarádem.“

„Cože?“ řekla Lex nahlas a posunula se na židli dopředu.

„Co?“

„Teprve teď mi říkáš takovou novinku, že se na tebe usmálo štěstí? Jaký je? Jak vypadá? Sahala jsi mu na penis?“

„Lex,“ sykla jsem a snažila se ji uklidnit.

„Ach můj bože!“ vypískla. Ignorovala mne. „Možná budeš na mojí svatbě mít doprovod!“

Muž u vedlejšího stolu si znovu poposedl, jako by sebou trhnul.

„Psst! Lex, nemyslím si, že bych s tímhle slyšela svatební zvony. A tvrdit, že se na mne usmálo štěstí, je taky dost nadnesené.“

„Kdo je to?“

„Billův kamarád. Z ekonomky. Jmenuje se Callum.“

„Aaa? No tak, pokračuj.“

„A nic. Přišel se mnou domů a byla to tak trochu pohroma, to je celé.“

„Jak to myslíš, pohroma?“

„Tak trošku.“ Podívala jsem se na muže vedle a znovu ztišila hlas. „Vykouřila jsem ho a šel domů.“

„Jak to myslíš – domů? Rovnou domů? Jako hned potom, co se ti udělal do pusy?“

„Psst, vážně. Někdo tě uslyší. A jo.“

„Takže jste spolu nepíchali?“

„Ne,“ sykla jsem.

„No teda,“ řekla Lex a opřela se zase na židli. „Má mimořádně špatné způsoby. Co kdybychom si teď objednaly nějaká vajíčka.“

„Myslíš, že ho můžu začít sledovat na Instagramu?“ zeptala jsem se. Pořád jsem přemýšlela, jestli můžu, ale také jsem si dělala starost, aby to nevypadalo trochu zoufale. Moc dychtivě. A ani jsem nevěděla, jestli se mi tak líbí. Jen jsem tak trochu cítila nedostatek vzrušení, a i když Callum po vykouření odešel, pořád jsem se dostala na dosah penisu. A to bylo vzácné. Tedy pro mne.

„Chceš ho znovu vidět? Fakt se ti líbí?“ zeptala se.

Protáhla jsem obličej. „Nevím. Nebo jsem jen zoufalá?“

„Protože s ním k něčemu došlo?“

„No, tak nějak. Asi to bude tím, že to je za poslední desítky let první heterosexuální muž v mém bytě?“

„Ale hned potom odešel. Jako – hned potom? Ani rychlé pomazlení? Žádné ‚musíme si to zopakovat‘?“

„Ne-e.“

Zašklebila se. „Je to na tobě, zlatíčko, ale já bych to asi nechala být.“

Nikdy mi nešlo být nad věcí. Když mi bylo jedenáct, šla jsem poprvé na disko v šatech z pytloviny, které mi máma dala k Vánocům. Když jsem jí ukázala časopis *Sladkých 17*, zapletla mi vlasy. Výsledek vypadal spíš jako z *Malého domu na prérii*, ale tím jsem se nenechala zastavit. Moje oplácané jedenáctileté já požádalo o tanec pohledného Jacka, chlapce, kterého zbožňovaly všechny dívky nad sedm. Z mé strany

to byl mimořádně odvážný krok, protože pohledný Jack už byl na parketu se svou dívkou (školní štetkou Jenny), když jsem se za ním rozhodla jít.

„Jo, asi bych to měla nechat být,“ řekla jsem.

Sklopila jsem pohled k jídelnímu lístku a snažila se soustředit na to, jaký druh vajec chci, ale ve skutečnosti jsem myslela na to, že se moje nejlepší kamarádka bude vdávat, a já ani nemám kluka. Což znamenalo, že si teprve budu muset někoho najít, chodit s ním dost dlouho, aby se do mne zamiloval – a to může trvat řadu let –, než mě vůbec požádá o ruku. A jelikož mi právě bylo třicet, rychle jsem si v duchu spočítala, že to znamená, že se možná nevdám ještě nejméně pět šest let. A určitě jsem tuhle četla něco o tom, že se má otehotnět před pětatřiceti, jinak je šance, že vůbec budu mít děti, asi tak tři procenta.

„Jaká vajíčka si dáš?“ zeptala se Lex.

Ale neposlouchala jsem. Protože jsem začínala vážně vyšilovat. Možná se nikdy nevdám? Možná půjdu všem kamarádkám na svatbu sama? Možná na všech pozvánkách, které kdy dostanu, bude nahoře napsáno jen *Polly* a já tam půjdu sama a lidi se budou ptát „Tak jak jde život?“ a já s falešným veselím odpovím „Ještě jsem ho nenašla!“ a oni se na mne smutně podívají, jako bych jim právě řekla, že mám smrtelnou chorobu. A pak budou po večeři tančit v párech a já budu tančit sama... a všechny moje kamarádky budou mít děti a ze mne bude divná asexuální stařena – teta Polly –, která tu a tam zajde na oběd a bude cítit po sušenkách k čaji. „Chudák stará Polly,“ budou si říkat kamarádky mezi sebou. „Taková škoda, že nikdy nikoho nepotkala.“ Umřu sama ve svém bytě a najdou mě až za několik měsíců. Ačkoliv to nejspíš ani nebude můj byt, protože si ho nebudu moct dovolit koupit, a ani nebudu vědět, co je to penze...

„POLLY?“ ozvala se Lex.

Zdvihla jsem oči. „Ano?“

„Jaká si dáš vajíčka?“

„Ach. Nevím. Zrovna jsem myslela na penzi.“

„Ty jsi tak divná,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Já si dám míchaná a k nim avokádo. A další šálek čaje.“

Podívala jsem se znovu do jídelníčku. Vajíčka, pomyslela jsem si. Ha! Lex se to tu mlelo o vajíčkách, když ta její byla v pohodě. To o svoje jsem si dělala starosti.

V pondělí ráno jsem absolvovala svůj obvyklý rituál: přišla jsem do práce, dala kabelku na stůl, šla si do Pret pro americano, vrátila se ke stolu, zkontrolovala všechna sociální média na telefonu i počítači, ačkoliv jsem je kontrolovala průběžně v autobuse cestou sem. Instagram, Twitter, Facebook a znovu.

Můj prst znovu zakroužil nad tlačítkem *Sledovat* na Calumově instagramovém profilu. Pořád mi to nešlo z hlavy. Byl to dobrý nápad? Špatný? Mám? Nemám? Kdyby se kdy stala ta nepravděpodobná věc, že bych byla prezidentkou Spojených států, musela bych být s jaderným tlačítkem rozhodnější. Klepla jsem na *Sledovat* a rychle jsem telefon položila zpátky na stůl.

„Polly, můžeš za deset minut přijít do mé kanceláře?“ zakřičel Peregrine z té své. „Musíme se pořádně opřít do toho příběhu Jaspera Miltona. Lala taky. Kde je Lala?“

„Nevím,“ řekla jsem pomalu a mračila se na vedlejší stůl, u kterého měla sedět Lala. „Napíšu jí.“

Teoreticky Lalina práce spočívala v tom, že se starala o společenské stránky v *Posh!*, na kterých příšerně tlu-

tí chlapi s červeným obličejem tančili s příšerně hubenými ženami vylepšenými plastikou. Ve skutečnosti spočívala v tom, že Lala tu a tam napsala e-mail kamarádkám a zeptala se, jestli může nafotit jejich svatbu. Bylo jí osmadvacet a byla oslnivě krásná. I když měla špatný den, pořád vypadala jako neupravená Brigitte Bardot, blond vlasy vyčesané, oční linky z předešlé noci. Dcera patnáctého hraběte z Oswestry dokázala rozlišit polévkovou lžící od dezertní. Na druhou stranu vám nebyla schopná říct, kdo je premiér nebo kolik je jedna plus tři, ani nic moc jiného. Její milostný život byl podobně chaotický. Muži ji prvních pár schůzek zbožňovali, ale poslední tři se nenápadně vytratili potom, co s nimi spala. „Myslím, že to asi dělám špatně,“ řekla Lala smutně o pár měsíců později, když seděla u stolu, a pak si objednala z Amazonu *Radost ze sexu*.

Brytro, La, P. vyvádí. Kdy dorazíš? X

Položila jsem telefon zpátky na stůl. Další úkol: zjistit, co chystá Jasper Milton, markýz z Miltonu a notoricky známý lamač srdcí. Lala se s ním jednou muchlovala během focení v Gloucestershiru a pak šli párkrát na rande. Lalina matka byla celá rozrušená vyhlídkou, že by její dcera chodila s nejtázanějším svobodným mládencem v kraji, ale skončil to s Lalou o pár týdnů později, když se neukázal na večeři a celý den strávil v kasinu v Knightsbridge, kde sázel na dostihy v Cheltenhamu.

„Nechci chodit s někým, kdo přede mnou dává přednost koním,“ řekla Lala plačtivě další den v kanceláři. Nechtěla jsem jí říkat, že tohle platí skoro o celé britské aristokracii.

Jaspera, jak jsem věděla díky práci pro *Posh!*, vždycky vyfotili na nějakém večírku, s drinkem v jedné ruce a cigá-

rem v druhé, kolem obdivný hlouček žen. Ale tenhle víkend jsem nic nečetla, a tak jsem si ho rychle vygooglila, abych zjistila, o čem to Peregrine mluví. Aha, tady to máme. Klikla jsem na titulěk v *Mail on Sunday*: EXKLUZIVNĚ: PLAYBOY ZNOVU VOLNÝ!

Obrázek pod ním ukazoval pohledného blondáka potácujícího se dveřmi z nočního klubu, bosého a s rozepnutou košilí.

Někteří říkali, že je to jen otázka času, začínal článek, ale Mail on Sunday může potvrdit, že Jasper, markýz z Miltonu, ukončil vztah s lady Caroline Aspidistrou po pouhých třech měsících. Zdroje blízké markýzovi, zde zachycenému v pátek večer v Kensingtonu, tvrdí, že se dvojice pohádala kvůli jeho večírkům a pozdnímu návratu z nočního klubu The Potted Shrimp v Chelsea počátkem minulého týdne, který byl pro lady Caroline nejspíš poslední kapkou.

Je to další z nepřetržité řady rozchodů dvaatřicetiletého playboye, který byl jen za poslední rok spojován s dánskou princeznou Clarou, lady Gwendolyn Spongeovou a herečkou Ophelií Jenkinsovou. Jeho přátelé si prý dělají starosti, protože se nezdá, že by se chtěl usadit.

Samotného Jaspéra citovali ke konci:

Caz je báječná dívka. Mám-li být upřímný, pro mne až příliš dobrá. Ale naše cesty se rozešly. Obávám se, že to je vše, co vám k tomu mohu říct. Teď si dejte odchod a nechte mě o samotě s kocovinou.

Kromě pověsti nebezpečného lamače srdcí jsem toho o Jasperovi moc nevěděla. Klikla jsem na jeho stránku na Wikipedii a sjela dolů. Vyrůstal na hradě v Yorkshiru,

vykopli ho z Etonu kvůli tomu, že svedl místní zdravotnici, pak vstoupil do armády a šest měsíců sloužil v Iráku. Nebylo moc jasné, čím se zabýval teď, krom toho, že se potácel z nočních klubů. Ale jeho studijní či pracovní nedostatky nehrály příliš roli, protože byl další na řadě k závratnému dědictví.

Jeho otec byl vévoda z Montgomery, vojenský sympaták, který získal medaili za statečnost na Falklandách a údajných pět set milionů liber si zasloužil. Také se říkalo, že ho čím dál víc zlobilo srdce, takže Jasper zdědí stodvacetipokojový hrad v Yorkshiru, patnáct tisíc akrů pozemků, dalších dvacet tisíc akrů ve Skotsku, dům v jižním Kensingtonu a všechny umělecké předměty, nábytek a stříbro, které rodina za staletí nashromáždila.

„Jsem tady!“ zařvala Lala, když vtrhla do dveří. „Promiň, to bylo děsné ráno. Měla jsem ty nejpříšernější sny a pak mi nefungoval fén, pak jsem nemohla najít žádné čisté kalhotky a...“

„To nic, ale chce s námi mluvit ty-víš-kdo o Jasperu Miltonovi. Slyšelas o něm?“

„Ach, chudáček Jaz, co zase vyvedl tentokrát?“ zeptala se Lala a vysypala na stůl obsah kapes. Mince, papírky od žvýkaček, zapalovače, balzámy na rty a účtenky od taxíku se rozletěly všude.

„Podle všeho je zase volný. Rozešel se s lady Caroline Jaksejenjmenuje. Vyfotili ho, když vypadl z klubu, je to na *Mail*.“

Lala mi přes rameno nakoukla na monitor. „Já to věděla, že to nevydrží. I když...“ Postavila se a počítala na prstech. „Tři měsíce. To u něj není špatné. Nejspíš rekord.“

„DO PRDELE, MŮŽETE OBĚ PŘIJÍT DO TÝ PODĚLANÝ KANCELÁŘE ZATRACENĚ HNED? TOHLE JE KUREVSKY VELKEJ PŘÍBĚH!“

„Vydrž, jen co najdu gumičku. Kde mám všechny gumičky do vlasů?“ řekla Lala a naklonila se přes stůl a přehrabovala se v hromadě špinavých papírků.

„Kašli na vlasy. No tak, jdeme, než nás sjede.“

„Přesně tak, vy dvě,“ řekl Peregrine, aniž by vzhlédl od počítače, když jsme vešly. „Nejžádanější chlap v zemi je k mání. Zase. Chci to velký, takže sebou musíme hodit.“

„Co třeba rodina jako taková?“ zkusila jsem. „Promluvíme s každým, na koho přijdeme, kdo zná rodinu. Jak se daří vévodovi? Jak se cítí? Co se děje s vévodkyní? Takové věci.“

Podívala jsem se na Lalu, jestli něčím přispěje, ale hrála si s kytkou na zápisníku.

„V podstatě velký profil celé rodiny,“ tlačila jsem dál.

„Ne, ne, ne, to už všechno v novinách je, touhle dobou už budou mít lidi z vesnice a snažit se vyhrabat něco o vévodově zdraví. Chci víc. Chci vědět, co měl vévoda k snídani, co za pitomosti dělá vévodkyně celý den, co Jasper dělá celý den doma. Proč nemůže najít lásku? Proč se nemůže usadit? Co skutečně hledá? Potřebujeme čtenářům nabídnout víc než pár citací nejmenovaných zdrojů. Chci pořádný pohled zevnitř.“

„Pořád můžu požádat Jaspера o rozhovor,“ navrhla Lala a vzhlédla od zápisníku.

„Udělal by to?“ zeptal se Peregrine a poškrábal se na hlavě. Lupy se snesly k zemi jako sněhové vločky.

„Nevím, ale můžu se ho zeptat,“ odpověděla Lala a znovu sklonila hlavu ke své květině.

Peregrine si vzdychnul. Bojoval s Lalou, její nedochvilností, s pondělními rány, kdy se v kanceláři objevovala až v poledne. Její seznam nepravděpodobných výmluv zahrnoval v minulosti nedostatek spánku kvůli štěnicím a nut-

nost zavolat údržbáře, aby ji zbavil pavouka v koupelně. Ale stejně takhle kancelář Lalo potřebovala. Její náhodné úvahy o britských snobech – „Jo, mimochodem, tenhle víkend jsem zaslechla, že vévoda z Anchovy má plotky se svým komorníkem...“ – byly pro časopis životně důležité.

„Dobře, Lalo, skvělé, díky. Mohla by ses s Jasperem laskavě spojit dnes ráno a zjistit, co k tomu říká?“

„Jistě. Můžu si jen nejdřív skočit pro kafe? Zoufale nutně ho potřebuju, v noci jsem toho moc nenaspala.“

„Dobře, jdi si dát kafe a pak bys laskavě mohla zavolat Jasperovi? Kdybys tuhle jednu drobnou maličkost mohla stihnout dnes ráno?“

„Jo, jo, najdu ho, Peregrine, neboj. Chudák starouš Jaz.“

„Polly, mezitím chci, aby sis to vzala na starost. Můžeš se pustit do pátrání. Projdi stará témata. Dělalí jsme s vévodou před pěti lety rozhovor. Myslím, že to bylo, když omylem šlápnul na zbraň a zastřelil jednoho ze svých labradorů.“

„Jdu na to.“

Strávila jsem zbytek dne střídavým pátráním po Montgomeryových a obsesivním kontrolováním Instagramu, abych viděla, jestli mne Callum taky začal sledovat. Když jsem musela na chvíli odejít od stolu – do Peregrinovy kanceláře, čurat, v poledne do Pret – brala jsem si telefon a taky ho pořád kontrolovala. Ale ani kolem půl šesté odpoledne mě Callum ještě pořád nezačal sledovat a moje nálada se vznášela někde mezi depresí a sebevraždou.

„Takže mám dobré zprávy,“ prohlásila Lala další den ráno v Peregrinově kanceláři a omotávala si pramínek vlasů kolem tužky. „Jasper říká, že nám dá rozhovor, exkluziv-

ní, protože nám věří, ale já to nechci dělat. Bylo by to trochu divné, víš, vzhledem k tomu všemu...“

„Úžasné, díky, Lalo. Blahopřeju k tomu nejproduktivnějšímu, cos kdy udělala. Kdy má čas?“

„No, navrhl poslední víkend v lednu, doma na hradě Montgomery. Budou střílet, takže budou všichni doma, a říkal, že kdokoliv bude dělat rozhovor, bude vítaný, aby se k nim v sobotu připojil a šel si s nimi zastřílet a pak se zdržel na večeři. Šlo by to?“

„Proč nás pouští tak blízko?“ zeptala jsem se podezíravě. Normálně jsme dostali s daným člověkem půl hodiny, museli mu e-mailem poslat seznam neurážlivých otázek předem – Jaká je vaše oblíbená barva? V jakém jste se narodil znamení? Jaké je vaše oblíbené zvíře? – a pak u celého rozhovoru seděla gorila jako rotvajler čekající na to, aby mohl novináře roztrhat, kdyby se opovážil od otázek odchýlit.

„Ehm, vážně si nejsem jistá. Myslím, že rodina prostě jen chce uvést věci na pravou míru a má pocit, že se na to hodíme. Slíbila jsem jim, že to bude pěkný článek,“ odpověděla Lala. „To snad bude, ne?“

„No jistě!“ prohlásil Peregrine. „Bude vynikající. Už vidím ten titulek: NA LOVU S NEJŽÁDANĚJŠÍM SVOBODNÝM BRITEM!“

„Polly,“ pokračoval, „chtěl bych, abys ten rozhovor udělala ty, takže zruš cokoliv, cos měla na ten víkend v plánu, a začni se připravovat. Chci, abys o něm zjistila všechno, co se dá. Proč si neudrží přítelkyni? Tlačí ho vévoda s vévodkyní do svatby? Myslí si, že někdy najde tu pravou? A můžeš si o tom promluvit s grafickým oddělením, chci Jasperovy fotky během let. Když nesl prstýnky na svatbě lichtenštejnského krále, první den na Etonu, univerzitní léta, na dosti-
zích, na lovu a tak dál. Všechno.“

„Jistě,“ řekla jsem, ale najednou jsem byla nervózní. „La, co bych si měla vzít na sebe? A ta večere bude formální?“

„Na strílení budeš potřebovat tvíd, klobouk a nějaké vysoké boty. Jo a nějaké lovecké ponožky. A v sobotu večer to bude nejspíš black tie.“

„Black tie? *Jenom* kravata?“

„No, však víš, šaty nebo sukně. Ke kolenům nebo delší. A podpatky,“ dodala Lala.

„Polly, přestaň vyšilovat kvůli detailům,“ utnul to Peregrine. „Lalo, vezmi ji do šatny a vyřešte to.“

Když jsem se vrátila k počítači, na Instagramu jsem měla malé červené upozornění – Callum mě začal také sledovat. Jen za čtyřicet hodin, pomyslela jsem si, což působí divně, když má každý telefon *pořád* u sebe. A pak jsem si pomyslela, že bych měla přestat tak šílet.

„Lalo, koukni, taky mě sleduje.“

„Kdo?“

„Ten chlap, Callum, jak jsem ti o něm říkala, ten z víkendu.“

„Aaach, ano. Ten co bydlí v Brixtonu?“

„Ne, ne. To je Bill. Potkala ses s Billem.“

Zamračila se na mne.

„No, víš, tmavé vlasy, dělával pro Google, teď vyvíjí vlastní apku.“

„A jo. Sladký. S dolíčky?“

Zamračila jsem se. „Máš podivný vkus. Ale ne, nemyslím Billa.“

„A kdo tedy?“

„Callum.“

„To je ten s tím Instagramem?“

„Jak to myslíš?“

„Je to ten, co si tě zrovna přidal na Instagramu?“

„ANO. Bože, mám pocit, že při tomhle rozhovoru zestárneme a umřeme.“

„Ale kdo to je?“

„Billův kamarád. V pátek večer po večeři u Billa jsem se s ním líbala. Ty si vážně nepamatuješ, že jsem ti tohle všechno včera říkala?“

„Kdy?“

„Když jsme šli na kafe potom, co jsme s Peregrinem mluvily o Jasperovi.“

„Jo tak... Pols, bylo pondělí jedenáct ráno. V pondělí v jedenáct ráno si sotva vzpomenu, jak se jmenuju.“

„Takže ti to musím celé vykládat znovu?“

„Ano. No tak. Pojdme do šatny a můžeš mi to tam vyprávět.“

Zatímco jsem opakovala celý příběh páteční noci, Lala s Allegrou, francouzskou módní redaktorkou časopisu (přezdívanou Legs podle toho, že měla nohy hubenější než jídelní hůlky), se proklikávaly webovými stránkami a hledaly vhodné tvídové šaty. Po půl hodině och a ách se rozhodly pro následující:

1. jeden tvídový kabát Ralph Lauren,
2. jeden hnědý plstěný klobouk s trčícím pérem („Musíš mít klobouk, Pols, pracháči mají rádi, když všichni nosí klobouky, protože tak můžou předstírat, že je doba před dvěma sty lety a oni všechno řídí.“),
3. jeden pár jezdeckých bot Jimmy Choo,
4. jedny černé šaty Dolce & Gabbana v třičtvrtěční délce,
5. jeden pár bot na podpatku Charlotte Olympia.

„A ne moc make-upu, Pols, nemají rádi moc výrazné líčení,“ dodala Lala přísně.

„Proč? Co je na make-upu špatného?“

„Je vulgární. Vypadáš s ním, jako by ses příliš snažila.“

„Dobře. A co si mám udělat s vlasy?“

„Nesmí být moc dokonalé, jinak by to vypadalo, že jsi marnivá a trávíš celý den v domě.“

„Namísto toho, abych běhala venku a zabíjela zvířata?“

„Přesně tak. Spokojená? Kdo ví, možná by ses mohla bláznivě zamilovat do Jaspera a nakonec si ho vzít. Jen si to představ. Ach, leda bys už přítele nepotřebovala.“

„Callum není můj přítel. Copak jsi mě vůbec neposlouchala?“

„Ale chceš, aby byl? Musí se ti líbit, jinak bys o něm pořád nemluvila.“

„Musela jsem o něm pořád mluvit, protože jsi mě neposlouchala. A já vážně nevím. Myslím, že je to možná jen rozptýlení. Nebo mi možná tikají biologické hodiny.“

„So to jsou ty chodiny?“ vmísila se do hovoru Legs. Jako Francouzka většinu věcí nesnášela, ale ze všeho nejvíc tlusté lidi, většinu forem uhlohydrátů, londýnské autobusy, boty bez podpatku, jakékoliv pohodlné a funkční oblečení, Peregrina a déšť.

„To je věc, která se prý dostaví po třicítce,“ vysvětlila jsem jí. „Znamená to, že chceš mít děti.“

„Pff. Ty nemůžeš mít děti. Mimina nejsou fůbec šik,“ řekla Legs.

„Ne, ne. Tedy nechci říct ne, jednou je chci mít. Ale ne teď. Ani si to nemůžu dovolit. Sotva si můžu dovolit vlastní oběd.“

„Pff.“ Legs toho k obědu taky moc nesnědla. Vždycky si dávala k snídani americano s mlékem z makadamio-

vých ořechů, k obědu dietní kolu, pak několik martini nebo jakoukoliv módní večeři, kterou měla ten večer na programu a při které postrkovala po talíři kousíček ryby tak maličká, že byl sotva vidět, natož aby ho člověk snědl.

Později v týdnu jsem si udělala domácí úkol o Montgomeryových, což znamenalo vygooglit si je a listovat starými výtisky *Posh!*. Pokud se mi podařilo zjistit, byly tam čtyři hlavní postavy, které všechny budou tento víkend přítomny. Hlavní pozornost se pochopitelně soustředila na Jaspera. Třiatřicetiletý Jasper, markýz z Miltonu. Uhlazený playboy s pískově hnědými vlasy, vysoký a posedlý koňskými dostihy. Každopádně měl dokonalé způsoby ještě přibližně deset minut poté, co se s někým vyspal; pak ztratil zájem a vrátil se ke čtení *Racing Post*. Když odešel z armády, vrátil se domů, a jak se zdá, naučil se spravovat rodinné sídlo.

Pak tu byl jeho otec Charles, vévoda z Montgomery. Jako bývalý armádní důstojník byl ten typ muže, který pokaždé v 7.55 posnídá svůj toast s marmeládou ve svém stotřiapadesátipokojovém domě, po snídani si přesně v 8.40 dojde na velkou, pak jde vyvenčit svého černého labradora a v 9.30 se usadí ke stolu, aby napsal dopis do *Telegraphu* ohledně stavu ozbrojených sil. Podle zpráv v novinách byl párkrát v nemocnici kvůli několika operacím srdce a byl slabý jako fazolový lusk.

Vévodova manželka, Jasperova matka, se jmenovala Eleanor, vévodkyně z Montgomery. Vyrůstala na skotském hrade a byla šílená. Jaksepatří šílená, podle posledních rozhovorů v *Posh!*, ve kterých mluvila jen o svých kuřatech. Co já vím, tak byla blázen do svých kuřat. V jednu chvíli jich měla devětatřicet, každé jinak pojmenované. Jak řekla jednomu novináři, když se ta kuřata narodila, trik byl v tom, že je nosila v podprsence, aby s nimi navázala pouto. „Nikdy

jsem žádné nerozmáčkla,“ prohlásila. „Miluju je, jako by to byly moje vlastní děti. Možná ještě víc.“

Jasperova sestra lady Violet pro změnu milovala koně. Podle všeho nikdo z rodiny nedokázal navázat normální vztahy s lidmi, a tak navazovali podezřele blízká přátelství se svými zvířaty. Violet bylo pětadvacet a také bydlela doma v Yorkshiru. Pokoušela se o kurz vaření, kurz kancelářské práce, základní výtvarný kurz a kurz vyšívání. Teď jí nejspíš kurzy došly. Neměla přítele, ačkoliv kdysi ji spojovali s princem Harrym. Ale koho ne?

To byl tedy program na víkend – rodina, se kterou jsem měla udělat osmistránkový rozhovor pro *Posh!* a dokázat, jaká je to normální a bezúhonná rodinka.

Totéž odpoledne mi přišla zpráva od mámy:

Přišel ten dopis. Mám být druhého února v 16.15 v nemocnici sv. Tomáše. Je to v pohodě, drahoušku? X

Podívala jsem se do diáře. Bylo to týden potom, co mám jet na hrad Montgomery, takže přiměřu Peregrina, aby mi dal odpoledne volno.

Jasně, v pohodě. Zavoláme si později. Xxxx

V sobotu ráno jsem v 7.05 chytila spoj od King's Cross, který těsně před desátou dojel na nádraží v Yorku, kde mě nabral volný taxík.

„Chcete na hrad?“ zeptal se řidič. Jeho auto bylo cítit po psech.

„Ano, prosím,“ odpověděla jsem, zavřela oči a opřela se o sedadlo, abych dala najevo, že nemám chuť klábosit.

„Znám toho mladého lorda Jaspera,“ řekl řidič, když auto nastartovalo.

„Hmm,“ odpověděla jsem se zavřenýma očima.

„Vozím ho od doby, kdy byl ještě kluk.“

„Hmm.“

„A jestli chcete něco vědět...“

Nechci.

„... s tou rodinou něco není v pořádku. Všechny ty peníze, všechny ty pokoje, všechny ty jejich koně. A lord Jasper je už zase v novinách. Pořád nemá ženu. A pak to mezi vévodkyní a hajným. No copak to je správné, ptám se?“

„Hajným?“ Otevřela jsem oči.

„Ach, ano,“ přikývl hlavou. „Jestli chcete něco vědět, je to nechutné, takhle se chovat, když manželka zlobí srdíčko. Kdyby na tohle moje Marjorie někdy jen pomyslela... Ne že bych jí v tomhle ohledu dal někdy důvod ke stížnostem.“

Přes ten osobní detail jsem se rozhodla přenést mlčky.
„A o vévodkyni to všichni vědí?“